

JOULUKALENTERIKIRJA

Jouluksi
haluan

Sinut

Aloita iki-ihana jouluodotus!

Jouluksi haluan sinut sisältää 24 yllätysnovellia.

Avaa kirjan "luukut" reunoistaan esimerkiksi kirjeveitsellä tai saksien avulla ja nauti tarinoista! Jos haluat, voit lukea kirjaa kuin joulukalenteria avaamalla yhden luukun joka päivä. (Sallittua on kuitenkin myös ahmia kaikki herkut kerralla ♥.)

Muista kynttilänvalo ja oikea tunnelma.

Jouluista lukuiloa juuri sinulle!

*Laura
Suomela*

Pistaasisuklaa

Herkkupuoti Tryffelin jouluherkut katoavat lasivitriinistä ennätysellisen nopeasti. Pyrähtelen vähän väliä hakemassa takahuoneesta lisää ja ladon konvehteja hopeatarjottimille niin vikkelästi kuin suinkin pystyn. Heti kun saan aseteltua suklaat vitriiniin, Aada alkaa lappaa niitä asiakkaille pieniin pahvirasioihin. Kunpa kaikkien lempikonvehteja riittäisi vielä tämän illan, ajattelen samalla, kun siirrän poskeani kutittavan hiussuortuvan korvani taakse. Kiristän punavalkoruudullisen essuni ja alan palvella naista, joka on tullut ostamaan crème brûlée -suklaapalleroita joulupöytänsä.

Aatonaatto on jälleen ollut vuoden kiireisin päivä, siitä ei ole epäilystäkään. Ihmettelen miksi niin monet jättävät jouluherkkujensa hankkimisen aivan viime tippaan. Jalkani ovat kuin lyijyä koko päivän seisomisen jälkeen ja pelkään, että kasvoihakseni jämähtävät kohta kramppiin jatkuvasta hymyilemisestä. Mutta enää muutama tunti ja sitten alkaa odotettu joululoma, jonka vietän vanhempieni luona. Olen satavarma, että kaadun raatona sänkyyn, kuorsaan läpi aaton ja herään vasta joskus tapaninpäivän tienoilla. Toisaalta äiti kyllä tulee pitämään huolen siitä, että jouluperinteitä noudatetaan orjallisesti ja kuusta pitää olla

koristelemassa samaan aikaan aamulla, kun töllöstä raikaa nostalginen Joulupukin kuuma linja. Vaikka en enää ole varsinaista kohderyhmää, tykkään katsoa, miten vaivaannuttava pukki yrittää virittää jutunjuurta kaikkien studioon soittavien lasten kanssa.

– Selma, sä voisit kohta mennä tauolle, kummitätini Pauliina vinkkaa. Olen juuri päässyt hyvään flowhun, jota en ihan vielä malttaisi katkaista.

– Mitä jos sä pitäisit eka oman ruokataukosi, mulla ei ole vielä nälkä, ehdotan, sillä tiedän, että Pauliina on paussin tarpeessa enemmän kuin minä.

– Okei, sopii se niinkin, Pauliina sanoo ja puikahtaa kassan takana olevaan taukotilaan.

Herkkupuoti pullistelee väkeä. Yritän keskittyä palvelemaan asiakkaita yksi kerrallaan, jotta en alkaisi sekoilla kiirepaniikissa. En tajua, miten nopeasti kuukausi on hurautanut. Olen jo viidettä vuotta jouluapulaisena Pauliinan ihanassa puodissa. Aamupäivät olen pöntännyt tentteihin ja sitten kiittänyt suorinta tietä Tryffeliin ja lähtenyt vasta seitsemältä illalla takaisin kämpälleni. Viikonloppuisin päivät ovat venyneet aamusta iltaan enkä ole koko joulukuun aikana pitänyt yhtäkään vapaapäivää. Rakastan tätä puotia, maustekahvin ja suklaan tuoksua, suloisia herkkuhyllyjä, värikkäitä karkkipurnukoita ja tunnelmaa, joka on kuin Astrid Lindgrenin Marikki-sarjasta. Tosiasia on myös se, että olen tällä hetkellä niin poikki, että eilenkin nukahdin bussiin ja säpsähdin hereille vasta, kun kotipysäkki vilahti silmiäni ohi. Olen loppuvuodesta yrittänyt saada suoritettua rästiin jääneitä opiskeluhommia niin tiuhaan, että aivoni ovat jo muuttuneet puuroksi. Kiireestä huolimatta valitsen mieluummin tämän rumban kuin sen, että jäisin vaille suklaapuodin joulutunnelmaa.

Tryffelissä jokainen tuote on paketoitu kauniisti ja suurella sydämellä. Hyllyt notkuvat sellofaaniin käärittyjä piparminttu-joulutankoja, paahdettuja manteleita, herkuilla täytettyjä joulusukkia ja paljon muuta. Tämän vuoden ylivoimainen hittituote

on ollut konvehtisetti, johon on valittu herkkukaupan rakaste-
tuimmat suklaat. Myös pipareita on myyty valtavat määrät, eikä
ihme, sillä ne näyttävät käsin tehdyissä koristeissaan niin upeilta
taideteoksilta, että niitä hädin tuskin raaskii syödä.

– Voisin ottaa noita samppanjakonvehteja kahdeksan kappa-
letta. Ne ovat meidän Pentin herkkue, iäkkäämpi rouva sanoo ja
osoittaa etusormellaan lasivitriiniä.

Napsin suklaat tottuneesti pihdeillä pähvirasiaan ja kysyn, sai-
siko rouvalle olla vielä jotain muuta.

– Ai niin! Melkein unohdin joulukahvin! Se olisikin ollut
katastrofi.

– Onpa onni, että muistit. Montako pakettia laitetaan?

– Kyllä yksi tiramisukahvi riittää.

Maksuhetkellä rouva innostuu kertomaan juurta jaksuen, miten
hän kerran 90-luvulla kävi Wienin joulutorilla, jossa oli kuu-
lemma satapäin erilaisia kojuja. Yksityiskohtainen selostus torin
tarjonnasta saa jonossa odottavien ihmisten suupielet uhkaavasti
kiristymään. Yritän eleilläni osoittaa mahdollisimman kohteliaasti,
että seuraava asiakas odottaa hänen takanaan jo vuoroaan.

– Nyt kyllä sunkin pitää hengähtää, Pauliina sanoo topakkana
ja suorastaan työntää minut takahuoneeseen.

Kummitätini on oikeassa, on varmaan hyvä edes hetkeksi
pysähtyä ja nauttia mukillinen kahvia. Vaikka puodissa pääsen-
kin seuraamaan paraatipaikalta jouluun valmistautumista, omaan
jouluun virittäytyminen on jäänyt aivan retuperälle. Hörppään
kanelikahvista kulauksen ja katsahdan ulos ikkunasta hämärty-
välle joulutorille, jossa ihmiset siemailevat glögejään ja ottavat
valokuvia ylväästä, valoin koristellusta kuusesta.

Puodin puolelta kuuluu tasainen puheensorina ja Frank
Sinatran *It's beginning to look like Christmas*. Mukin pohjalla on
vielä tilkka kahvia, jonka kulautan alas. Tiedän, että Aadankin
pitää kohta päästä tauolle. Hän on puodin toinen kiireapulainen,
Pauliinan miesystävän tytär. Nousen tuolilta ja pujahdan takaisin

tiskin taakse. Yllättäen näyttää siltä kuin pahin ryysis olisi hie-
man helpottanut.

– Moikka! Mitäs sulle tulisi? tervehdin edessäni seisovaa, suun-
nilleen omanikäistäni poikaa, joka katselee vitriinin suklaatarjot-
timia. Hänellä on kihartuvan pörröinen tukka ja tummansininen
toppatakki.

– Mä ottaisin kymmenen pistaasikonvehtia.

Nappaan pihdit ja olen aikeissa alkaa latoa suklaita rasiaan,
mutta samassa huomaan, että tarjotin ammottaa tyhjyyttään.

– Jos etsit pistaasisuklaita, ne loppu just, Pauliina huikkaa vie-
restäni.

– Voi harmi. Eikö niitä ole enää varastossakaan jemmassa? var-
mistan.

– Juuri tarkistin, kaikki on myyty, Pauliina sanoo ja katsoo
pahoitellen pörröpäätä.

Poikakin kuulee Pauliinan sanat ja näen, miten sydäntä särke-
vän pettynyt hän on.

– Ei vitsit, mä myöhästyin, poika sanoo itseään sättien ja lyö
kämmenellään otsaansa.

– Täällä on kyllä paljon muita suklaita, kävisikö vaikka tällai-
nen suosittu salmiakkisuklaa? kysyn ja esittelen eri vaihtoehtoja.

– Mulla oli tänä jouluna vaan yksi tehtävä. Lupasin hommata
mummulle pistaasisuklaata, koska se on sen suurin jouluherkku.

– Voi itku! Vielä hetki sitten niitä oli, sanon ja ihmettelen,
miten nopeasti kaikki on myyty.

– Mummu on sairastellut koko syksyn ja erityisesti tänä jouluna
olisin tosi paljon halunnut piristää sitä.

– Onpa kyllä kurja homma, voisinpa auttaa, sanon ja tunnen
suurta myötätuntoa poikaa kohtaan.

– Tää on ihan mun oma moka, kun jätin shoppailut näin viime
tinkaan, poika sanoo ja yrittää vähän hymyillä.

– Jos voisin, muuttuisin nyt heti paikalla pistaasisuklaaksi,
sanon, ja sillä sekunnilla, kun sanat ovat jo päässeet ulos

suustani, tajuan että äskeinen möläytykseni meni hieman liian pitkälle. Tunnen, miten poskeni alkavat hohkata kuumina ja tiedän peiliin katsomattakin, että olen punainen kuin joulu-kuusen pallo.

– Se olisikin jo todellista next level asiakaspalvelua, poika nau-rahtaa ja katsoo minua hetken suoraan silmiin, mikä ei ainakaan helpota punastumistani.

– Sun kannattaa ehkä piipahtaa vielä kauppahallissa, sieltä saat-taa löytyä jotain saman tapaista suklaata, yritän pitää toivoa yllä ja saada rempseydelläni peitettyä äskeisen häkellykseni.

– Kuulostaa varmaan diivailulta, mutta mummu on syönyt jou-luisin yksin ja ainoastaan Tryffelin pistaasisuklaata ja tiedän, ettei mikään muu vedä vertoja. Mut hei, kiitti kuitenkin hyvästä palve-lusta ja sori tää vuodatus. Ens vuonna yritän olla ajoissa liikkeellä, jos mummu vielä on silloin elossa.

– Ei todellakaan tarvitse pahoitella, ymmärrän hyvin, että nyt on hätätilanne. Pidetään peukkuja, että pistaasisuklaata myytäi-siin jossain muualla, sanon, vaikka tiedän, että tuskinpa. Sitä paitsi suurin osa kaupoista sulkee ovensa jo muutaman tunnin kuluttua.

– Sun empatia helpotti tuskaa, kiitti siitä ja hyvät joulut, poika sanoo ja heilauttaa kättään. Huomaan, että hänellä on raidalliset, käsin kudotut tumput.

Toivotan pörröpäälle hyvää joulua ja mummullensa parempaa vointia. Sitten poika on poissa. Olipa harvinaisen ihana tapaus, ajattelen ja surkuttelen mielessäni, miten suklaa saattoikin loppua juuri kriittisellä hetkellä.

Alan palvella seuraavaa asiakasta, mutta pörröpään pettynyt katse kummittelee mielessäni, samoin hänen lopussa vilahtanut hymynsä, joka oli, jos totta puhutaan, todella söpö.

Viimeinen työtunti on juuri pyörähtänyt käyntiin. Jaksaa, jaksaa, psyykkaan itseäni. Katson sivusilmällä Pauliinaa, jonka tummat silmäpussit paljastavat, miten kovaa kulunut kuukausi on menty. Toisaalta, yrittäjänä hän voi myhäillä tyytyväisenä, sillä tänä

joulukautena myynti on ollut ennätysmäistä. Ihmiset ovat selvästi halunneet panostaa joulun herkkuihin enemmän kuin aikoihin. Hyllyt ovat tyhjentyneet mukavasti ja tapaninpäivän jälkeen alkaviin alennusmyynteihin ei ole jäämässä paljoakaan myytävää.

Kun kello näyttää seitsemää ja viimeinenkin asiakas poistuu joulupukkikonvehdit kassissaan, Pauliina lukitsee puodin oven.

– Huh huh! Hengissä selvittiin! hän huokaisee helpottuneen autuas ilme kasvoillaan.

– Oli kyllä ihan mielettömästi asiakkaita, Aada sanoo ja nappaa lasipurkista mokkasuklaan, jonka reuna on murtunut. Puodissa on ollut tapana kerätä vialliset kappaleet sivuun tiettyyn purnukkaan ja niitä saa henkilökunta hyvällä omallatunnolla napsia suuhunsa.

– Ennen kuin lähдете kotiin, istahdetaanko vielä ihan hetkeksi. Minulla olisi täällä teille pienet yllätykset, Pauliina sanoo vähän salamyhkäisenä.

Kökötämme Aadan kanssa puodin korkeilla puujakkaroilla sen aikaa, kun Pauliina kipaisee takahuoneeseen. Pian hän palaa takaisin kantaen kummassakin kädessään muhkeaa herkkukoria.

– Selma ja Aada, sanat eivät riitä kuvaamaan, kuinka kiitollinen olen teistä. Ilman korvaamatonta työpanostanne en olisi ikinä selvinnyt tästä karusellista, Pauliina sanoo ja hänen leukansa värisee liikutuksesta.

– Eipä kestä. Tämä on maailman paras duuni, sanon ja halaan Pauliinaa.

– Olette varmasti ihan puolikuolleita. Palkan maksan ensi kuussa, mutta tässä teille jouluksi korillinen herkkuja sekä lahjakortit kelluntatankkiin, Pauliina sanoo ja ojentaa meille ruhti-naalliset lahjat.

– Ihanaa! Kiitos! Mä oon aina halunnut kelluntatankkiin! kiljahdan riemusta.

– Kokemuksen syvällä rintäänellä voin kertoa, että missään ei rentoudu yhtä totaalisesti, Pauliina vakuuttaa.

– Kiitos! Aadakin ilahtuu.

Istumme korit sylissämmekä malta olla kurkkaamatta, mitä herkkuja sinne on lastattu. Pauliina on tyypilliseen tapansa panostanut oikein kunnolla, sillä hän on pakannut korin täyteen puodin rakastetuimpia tuotteita. On joulukaakaota, punaisia macaron-leivoksia glögitäytteellä, italialainen panettone, suklaata, paljon suklaata. Samassa katseeni osuu kopan pohjalla olevaan rasiaan ja sydämeni muljahtaa. PISTAASISUKLAATA! Tässä, minun nenäni edessä on rasiallinen pörröpään mummun joulun pelastajia! Olen napostellut viimeisten viikkojen aikana niin paljon konveheteja ettei todellakaan tekisi tiukkaa lahjoittaa näitä ihmiselle, jolle ne toisivat todellisen joulumielen. Mutta nyt on jo aatonaaton ilta ja liian myöhäistä. En edes tiedä pojan nimeä, saati missä hän tai hänen mummunsa asuu.

Alamme tehdä lähtöä, mutta päässäni pyörii vain yksi kela. Onko olemassa mitään konstia saada pistaasisuklaat toimitettua pörröpäälle ennen aattoa? Kietaisen valkoisen huopatakin ylleni, sujautan lämpimän villapipon päähäni ja nappaan herkkukorin kainalooni. Toivottelemme Pauliinalle hyvät joulut ja lähdemme Aadan kanssa kävelemään yhtä matkaa kohti bussipysäkkiä. Juttelemme niitä näitä lumihuutaleiden leijaillessa hiljaa katuvalojen loisteessa.

– Mä en saa mielestäni sitä tyyppiä, jonka mummun joulu meni pilalle, kun pistaasisuklaat oli loppu, huokaisen, kun olemme päässeet kaupungintalon kohdalle. – Ja arvaa mitä?

– No? Aada kysyy.

– Pauliina oli pakannut tänne koriin alimmaiseksi rasiallisen, mitäpä muutakaan kuin PISTAASISUKLAATA.

– Ja nyt sä et voi hyvällä omallatunnolla syödä niitä? Aada arvaa.

– En tietenkään voi. Haluaisin NIIN paljon lahjoittaa suklaat sille pojalle, että sen mummun joulu pelastuisi.

– Joo, mä näin kyseisen tilanteen, olin just menossa tauolle. Se tyyppi oli yks Daniel. Se pelasi joskus samassa korisjoukkueessa mun veljen kanssa.

– Mitä? Tiedätkö sä sen nimen? askeleeni pysähtyvät kuin seinään ja tuijotan Aadaa suu auki.

– Joo, sukunimeä en kyllä muista, mutta meidän Eemelillä on saletisti sen yhteystiedot.

– Oikeesti? Nyt pitää laittaa hösseliksi, sanon ja tunnen sykkeeni nousevan. Kuin ihmeen kaupalla, ehkä sittenkin olisi mahdollista tavoittaa tämä Danieliksi paljastunut poika.

– Sä ilmeisesti oot nyt ihan tosissasi? Aada varmistaa.

– Todellakin! Aikaa ei kyllä ole enää yhtään hukattavaksi. Voitko sä pyytää veljeltäsi Danielin numeron niin mä lähettäisin sille viestin, että suklaata löytyi sittenkin?

– Tällä laupiaan samarialaisen teollahan ei ole mitään tekemistä Danielin söpöyden kanssa, eihän? Aada naurahtaa ja kaivaa puhelimen taskustaan. – Mä kilautan meidän Eemelille saman tien.

– Jes! huudahdan ja tunnen vatsassani iloisen kuplinnan, johon sekoittuu myös pieni ripaus jännitystä.

– Mikä sen sun vanhan joukkuekaverin, Danielin sukunimi olikaan? kuulen Aadan kysyvän, kun Eemeli on vastannut. – Ai niin, Peltonen!

Aada alkaa pikaselittää tilannetta, jonka jälkeen hän toistelee:

– Joo – joo – okei tehdään niin – moikka, Aada lopettaa ja laittaa puhelimen taskuunsa. Katson Aadaa odottavalla ilmeellä, sillä haluan heti paikalla kuulla, mitä he sopivat.

– Eemeli hoitaa. Se soittaa nyt Danielille ja kertoo, että sä odotat sitä tossa Keskustorin glögiteltan edessä pistaasisuklaiden kanssa. Dansku kuulemma asuu alle kilsan päässä, joten jos se haluaa ne suklaat, niin uskon, että se on tyyliin vartissa paikalla.

– Okei, sanon ja huomaan olevani melkoisessa tärinässä.

– Sun ja Danielin pikadeitit järkkääntyikin sit ennätysajassa, Aada kiusoittelee.

- Just joo! Ha ha!
- Et sitten ala kauaa täällä venaileen. Jos Danielia ei näy, niin lähdet vaan kotiin. Sunkin pitää päästä jo pikkuhiljaa joulun viettoon.
- Okei, vartti ei kyllä tunnu missään. Voin ihastella kojujen tarjontaa ja vaan fiilistellä, sanon ja huomaan ilahtuvani ajatuksesta, että ehdin sittenkin viettää pienen hetken tunnelmallisella torilla.
- Mun pitää nyt kiittää, Aada sanoo huomattessaan bussin jo lähestyvän pysäkkiä.
- Ihanaa joulua! toivottelen ja halaamme nopeasti.

Aada loikkaa bussin kyytiin ja lähden kävelemään kohti joulutoria. Onkohan tässä mitään järkeä? Jäädä nyt rättiväsyneenä vielä keskustaan notkumaan, kun voisin hyvin painua kotiin, laskeutua lämpöiseen vaahtokylpyyn ja sen jälkeen nukahtaa vällyjen alle. Kännykkä kilahtaa taskussani. Aadalta on tullut viesti, että Eemeli on saanut Danielin kiinni ja hän on kuulemma jo matkalla glögiteltalle. Sydämessäni läikähtää, sillä tiedän tekeväni jotain merkityksellistä. Jotain sellaista, mikä tuo aidon joulu mielen. Tähtitaivas näyttää kauniilta, kun lähestyn torin reunalla sijaitsevaa glögitelttaa. Oviaukon eteen on aseteltu kynttilälyhdytjiä ja teltan sisältä kuuluu iloista puheensorinaa ja jazzahtavia joulusäveliä. Yllättävän monet ovat lähteneet nauttimaan vielä mukillisen glögiä sen sijaan, että pingottaisivat viime hetken joulusiivouksen kanssa. Tunnen nenänpäässäni, että pakkaneen on kiristymässä. Varpaitakin alkaa jo hieman paleltaa. Nappaan pari valokuvaa keskellä toria jököttävästä joulukuusesta ja samassa edessäni seisoo hengästynyt Daniel.

- Heippati hei! tervehdin. - Täällä olisi sulle pieni ylläri, sanon ja nostan herkkukorista pistaasisuklaata pullistelevan pahvirasian.

– Tää on ihan epätodellista, Daniel sanoo ja hymyilee päätään pudistellen.

– Ihmeitä tapahtuu. Tässä, olepa hyvä ja terveisiä mummullesi, sanon ja ojennan suklaarasian Danielille.

– Ei sun olis tarvinnut nähdä näin isoa vaivaa, mutta kiitos ihan sikana.

– Eipä kestä. Toivottavasti mummusi joulu on pelastettu.

– Ihan varmasti on. Mä en oikeesti voi uskoa tätä todeksi, Daniel on edelleen aivan kuutamolla. – Sä tavallaan muutuit sitten pistaasisuklaaksi, niin kuin Tryffelissä uhkasit.

– Jep. Meillä on tapana tarjota asiakkaille next level palvelua, jota voidaan kutsua myös joulun taiaksi.

– Saanks mä tarjota jouluelikelle kiitokseksi glögit vai onko sulla jo kiire?

Seuraava bussi tulisi parin minuutin päästä ja sitä seuraavaan olisi puoli tuntia aikaa. Ehkä tässä ehtisi vielä nauttia yhden glögin.

– Kiitos tarjouksesta, lämmin glögi kelpaa kyllä.

– Jes! Hienoo.

Teltan sisällä tuoksuu inkivääri, kaneli ja neilikka. Vaikka väkeä on paljon, perällä näyttää olevan yksi vapaa pöytä.

– Sä voit mennä jo istumaan, mä tuon glögit, Daniel sanoo ja jää jonottamaan.

Istahdan tuoliin, jonka päällä on pörheä talja ja katselen Danielia, joka lähestyy kantaen punaisia mukeja. Pörröpäässä on jotain sellaista, joka saa sydämeni vähän pamppailemaan.

– Kannattaa varoa, tää on sit tulikuumaa, Daniel sanoo hetkeä myöhemmin ojentaessaan minulle höyryävän juoman.

– Kiitos, olen varovainen.

– Eemeli kertoi, että sun nimi on Selma, mutta muuta mä en susta tiedäkään.

– Mitä sä haluaisit tietää?

– Ihan mitä vaan, Daniel hymyilee ja ensimmäisen kerran näen kunnolla hänen hymykuoppansa, jotka totuuden nimissä ovat aika helkkarin ihanat.

– Mistähän mä aloittaisin. Pitäiskö tässä vetää sellanen alakoulun ystäväkirjan pläjäys tyyliin, olen Selma 21 vee, opiskelen yhteiskuntatieteitä, inhoan matikkaa, rakastan siirappisia jouluelokuvia sekä uimista luonnonvesissä.

Daniel katsoo minua lämpimästi ja ihmettelen, miten vieraan ihmisen seurassa voi olla näin kotoisa olo.

– Tiesitkö Selma 21 vee, että sä pelastit just, et ainoastaan mummun vaan myös mun joulun.

– Ihana kuulla. Oli kyllä uskomaton onni, että pistaasisuklaata vielä yllättäen löytyikin.

– Ja vielä uskomattomampaa, että sä etsit mun yhteystiedot käsiisi ja jaksoit oman työpäiväsi jälkeen jäädä pakkaseen odottamaan. Toi jos joku on aitoa välittämistä.

– En voinut olla toimimatta, kun sain pomolta lahjaksi herkku-kopan, jonka pohjalla oli iso paketti mummusi suosikkia.

– Olitko sä itse saanut ne lahjaksi! Daniel havahtuu ja vaka-voituu.

– Joo, mutta mä oon vetänyt jo niin paljon suklaata tänä jouluna, ettei todellakaan tee tiukkaa luopua yhdestä paketista.

– Okei, nyt toi sun pyhimysteko kohosi vielä yhtä sfääriä korkeammalle. Mä kyllä todellakin maksan näistä, sano vaan paljonko.

– No höpö höpö, et todellakaan maksa. Suklaat on lahja enkä missään nimessä ota rahaa.

Daniel pudistelee päätään ja huomaa, että hänen on vaikea ottaa konvehdit ilmaiseksi vastaan.

– Mä tuun aina muistamaan tän joulun ihmeen, hän sanoo ja hörppää glögistään.

Hetken juteltuamme alan tehdä lähtöä, jotta ehdin bussiin. Painan villapipon päähäni ja laitan lapaset käsiini.

– Mun pitää nyt lähteä, sanon, vaikka mieluusti istuisin Danielin kanssa pidempäänkin.

– Kiitos, kun pelastit meidän perheen joulun, Daniel sanoo ja hänen silmänsä tuikkivat.

– Eipä mitään, ilo oli mun puolella.

Tekisi mieli sanoa, että kiitos, kun olet noin syötävän ihana tapaus, mutta sen sijaan vain hymyilen ja huikkaan, että ehkä tavataan vielä.

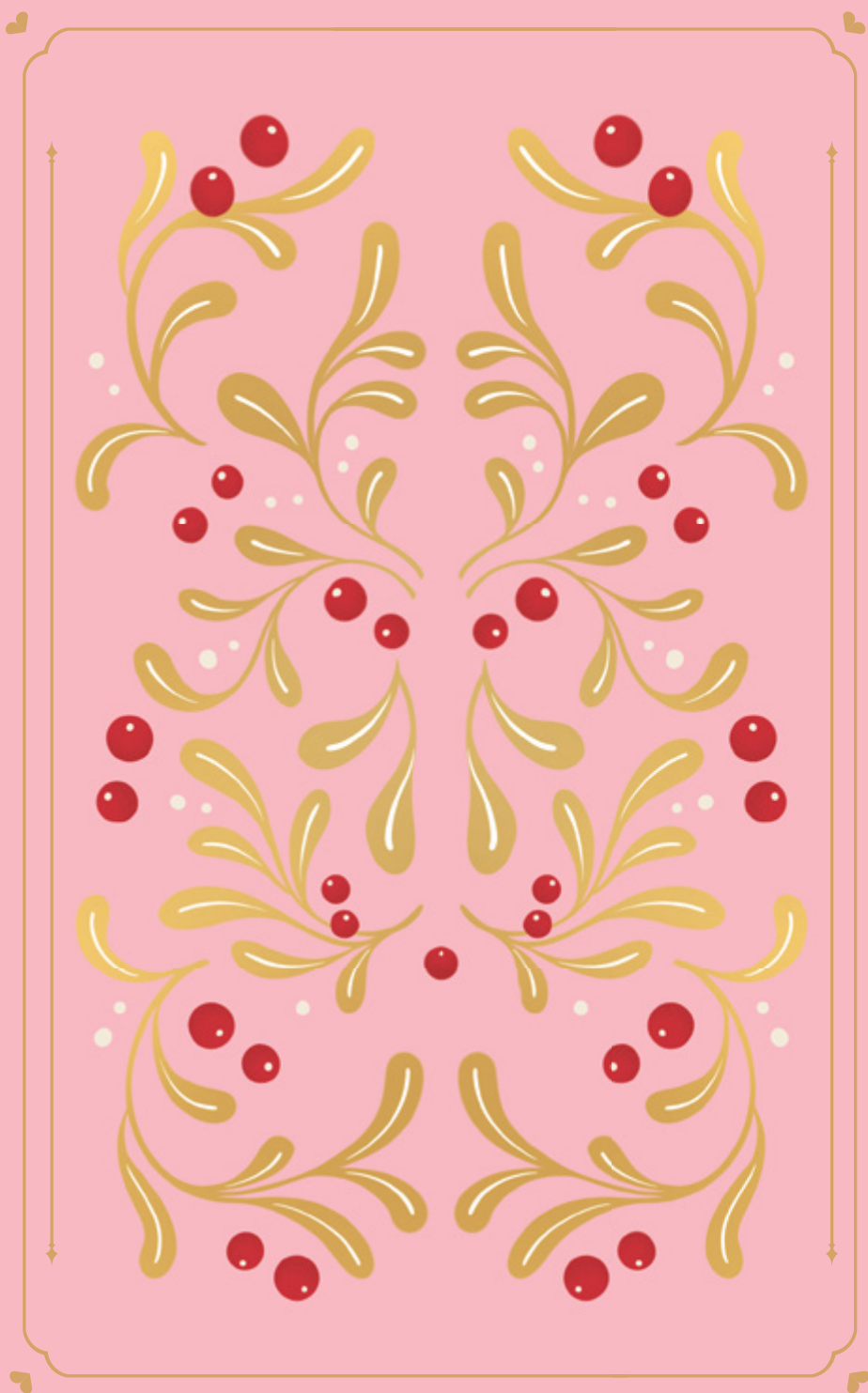
– Toivottavasti, Daniel sanoo ja katsoo niin, että jalkani muuttuvat kohta velliksi.

Bussissa on vain muutama ihminen, kun loikkaan sen kyytiin. Katselen ikkunasta kauppojen koristeltuja jouluikkunoita ja mietin, mitä äsken oikein tapahtui. Suussani maistuu neilikka ja kun kertaan mielessäni kohtaamista, sydämeni heittää pienen kuperkeikan. Nojaan pääni bussin ikkunaa vasten ja huokaisen. Tätä hetkeä olen odottanut. Nyt alkoi loma ja pääsen joulunviettoon. En aio tulevana viikkoina tehdä muuta kuin syödä, nukkua ja katsoa jouluelokuvia. Bussin tärinä saa minut vaipumaan puoliuneen, mutta havahdun yhtäkkiä kännykkäni värähdykseen. Nappaan luurin taskustani ja tuijotan epäuskoisena näyttöä. Lämmin humahdus käy päästä varpaisiin eikä sydämeni heitä enää vain kuperkeikkaa vaan volttia parilla kierteellä. En välitä siitä, että vieressäni istuva mummo katsoo ihmetellen hymyäni, joka on levinnyt jo korviini asti.

»Moikka Selma 21 vee! Kiitos äskeisestä, pakko viel kysyy lähtisitkö joskus kahville? t: Daniel«

*Ilona
Tuominen*

Sinä joka

Joululaulut raikasivat pitkin kaupan käytäviä ja täyttivät joka nurkan. Eino halusi painaa kädet korvilleen kuin pikkulapsi ja huuataa, mutta hän tyytyi asettelemaan kuulokkeet tiukemmin paikoilleen ja lisäämään podcastinsa äänenvoimakkuutta.

Joulu oli tuttuun tapaan alkanut jo ennen halloweenia. Marras-kuusta alkaen kaupan osastoilla oli ollut tyrkyllä joulukalentereita: kosmetiikkaosastolta meikkikalenteri, leluosastolta Lego-kalenteri, juomaosastolta energiajuomakalenteri. Suklaakalentereitakin oli niin paljon, että niille oli pystytetty oma osasto kassojen tuntumaan.

Einon äiti kuului niihin ihmisiin, jotka suorastaan odottivat ensimmäisten joulukalentereiden ilmestymistä kaappoihin. Äiti korvasi kahvin glögillä jo syyskuun puolella ja olisi varmaan syönyt jouluruokia ympäri vuoden, jos muu perhe vain olisi siihen suostunut. Täydellisten joululahjojen hankkiminen oli äidille niin tärkeää, että hän alkoi haalia paketteja kaappien perukoille jo kesäalennusmyynneistä.

Äiti oli täysverinen jouluihminen. Vaikka Eino muuten muistutti enemmän isäänsä, jouluinnossaan hän oli tullut äitiinsä. Hän rakasti joulua.

Tai oli rakastanut. Tänä vuonna hän olisi voinut jättää koko joulun väliin.

Einon joulut olivat aina noudattaneet samaa kaavaa: Koko suku aloitti aaton Einon vanhempien luona nauttimalla äidin

Aivan uudenlainen kirja - täynnä yllätyksiä kuin joulukalenteri!

Tässä suloisen romanttisessa novellikokoelmassa on oikeat yllätysluukut, jotka avataan niin kuin kirjekuoret. *Jouluksi haluan sinut* -kirjan 24 tarinaa paljastuvat yksi kerrallaan, ja niitä voi lukea kuin joulukalenteria. Jouluntaikaa ja kiihkeitä tunteita koetaan niin joogakoulussa, hiihtokeskuksessa kuin ruuhkaisessa joulujunassa, ja täydellisen kirjapaketin kruunaavat hyvänmielen loppuratkaisut.

Kirjan tekijäkaartissa on mukana 12 kotimaista huipputekijää, joukossa esimerkiksi Annukka Salama, Ulla Onerva ja Dess Terentjeva. Nauti kokonaisuudesta kaakaomuki kädessä ja joulumieli sydämessä!

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-52710-8

